

РЕШЕНИЕ

№ 6496

гр. София, 30.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Влагова**

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Балев, като разглежда дело номер **8899** по описа за **2012** година докладвано от съдия Славина Влагова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 229 – 236 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на ЗАД [фирма] срещу решение от 13.06.2012г. на СРС, НК, 103 състав по нахд № 15525/2011г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № Р – 10 - 616 от 15.04.2011г. на Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което са наложени десет имуществени санкции всяка в размер на 1000 лв. на ЗАД [фирма] на основание чл. 319 ал. 1 т. 2 от Кодекса за застраховането за извършени нарушения на чл. 317а ал. 3 във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането.

С жалбата жалбоподателят иска да се отмени решението на първоинстанционния съд, като постановено в противоречие с материалния закон. Твърди, че не е субект на нарушението по чл. 294 ал. 4 във връзка с ал. 1 от КЗ, тъй като разпоредбата има предвид специфични субекти, по отношение на които следва да са налице кумулативно дадени в закона предпоставки, а именно да е застраховател, да предлага определен вид застраховки, както и да предлага застраховките посредством правото на установяване или при условията на свобода на предоставяне на услуги, които субекти съобразно чл. 8 ал. 1 т. 2 от КЗ са застрахователите от друга държава членка. В тази връзка твърди, че не е от кръга на наказателно отговорните лица по посочената

разпоредба, както и че неправилно му е ангажирана отговорността. Твърди и допуснато съществено нарушение на административно производствените правила при съставянето на АУАН и НП, а именно съответно нарушение н чл. 42 ал. 1 т. 5 и чл. 57 ал. 1 т. 6 от ЗАНН. Иска оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът по касация, чрез процесуалния си представител юрк. С., изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение правилно и законосъобразно и иска същото да бъде оставено в сила.

СГП, чрез представителя си прокурор Балев, изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение – законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по изложените по – долу съображения. За да постанови оспореното решение СРС е приел, че по делото безспорно е установено вмененото на касатора нарушение, за което законосъобразно му е наложена предвидената в закона санкция в предвидения минимум. Приел е, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. За да постанови оспореното решение СРС е събрал всички отоносими към спора доказателства – писмени и гласни.

Оспореното първоинстанционно решение е неправилно, по съображенията изложени по – долу.

На първо място неоснователно е възражението на касатора за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Видно от описанието на нарушението то съответства на посочената като нарушена правна норма.

На второ място основателно е възражението на касатора, че не е субект на вмененото му нарушение, както и че в оспореното решение СРС неправилно е приел, че санкционираният застраховател е адресат на задълженията по чл. 294 от КЗ.

Легалната дефиниция на понятието застраховател е дадена в чл. 8 от КЗ, като очевидно законът прави разлика между застрахователите, получили лиценз при условията и по реда на българския закон – по чл. 8, ал.1 т.1 и застрахователите от друга държава членка на ЕС, упражняващи застрахователна дейност при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги по чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ.

Санкционната норма на чл. 317а, ал.3 КЗ препраща към ал. 1 на същата разпоредба във връзка с чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. Съгласно чл. 294, ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. По силата на ал. 4 от същата разпоредба – тази справка се подава и в КФН.

От стриктното тълкуване на цитираните норми, следва, че задължението за предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН не е за всеки застраховател. Застрахователят, определен като задължен субект по чл. 294, ал.1

от КЗ отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ. Следователно задължението за подаване на информация по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги. И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то касаторът, в качеството си на застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание.

В действаща национална правна уредба, за застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки "Гражданска отговорност" и "Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд. Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в Комисията за финансов надзор до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал. 3 от НАРЕДБА № 42 от 3.11.2010г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т.ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и 2 КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011г.), издадена от председателя на Комисията за финансов надзор, обн., ДВ, [бр. 90](#) от 16.11.2010г., изм. и доп., бр. 55 от 19.07.2011г. От анализа на цитираната нормативна уредба е видно, че по отношение на застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ законът също предвижда задължение да предоставят информация, аналогична на тази по чл. 294, ал.1 и ал.4, но то е предвидено в други норми, за нарушението на които санкцията по чл. 317а, ал.3 от КЗ е неприложима.

Воден от горното съдът счита, че оспореното решение от 30.01.2012г. на СРС, НК, 104 състав по нахд № 10959/2011г. е незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя оспореното НП.

Във връзка с това на основание чл. 221 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 13.06.2012г. на СРС, НК, 103 състав по нахд № 15525/2011г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № Р – 10 - 616 от 15.04.2011г. на Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което са наложени десет имуществени санкции всяка в размер на 1000 лв. на ЗАД [фирма] на основание чл. 319 ал. 1 т. 2 от Кодекса за застраховането за извършени нарушения на чл. 317а ал. 3 във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № Р – 10 - 616 от 15.04.2011г. на Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което са наложени десет имуществени санкции всяка в размер на 1000 лв. на ЗАД [фирма] на основание чл. 319 ал. 1 т. 2 от Кодекса за застраховането за извършени нарушения на чл. 317а ал. 3 във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ С. В.

Не съм съгласна с позицията на мнозинството от състава, че оспореното решение на СРС следва да бъде отменено, както и че следва да бъде отменено и оспореното пред първата инстанция НП, по следващите съображения.

След влизане на Б. в Европейския съюз общностното право е приложимо наред с националното. При противоречие между национално и общностно право, последното има върховенство. По силата на чл. 3 от Директива 72/166/ЕИД на Съвета от 24 април 1972 година относно сближаване на законодателствата на държавите -членки относно застраховката “Гражданска отговорност” при използването на моторни превозни средства и за прилагане на задължението за сключване на такава застраховка Б. е длъжна да предприема всички подходящи мерки, с които да гарантира, че гражданската отговорност във връзка с използването на превозните средства с обичайно домущване на нейна територия е застрахована. В изпълнение на Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.05.2000г. относно сближаване на законодателствата на държавите - членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства във всяка държава – членка на Европейския съюз са създадени информационни центрове, включително и в Б.. Целта на създаването на информационните центрове е очертана в § 21 от Преамбюла на Директива 2000/26/ЕО – в интерес на пострадали лица за осигуряване своевременно на информация за уреждане на претенции. За целта е уместно центровете да събират информация за сключените договори и за датата на реалното им прекратяване и да си сътрудничат помежду си. Информацията, която следва да се обработва от информационния център, включва както информация за застрахователното предприятие, така и за застрахователните полици, включително датата на прекратяването им – чл. 5 от Директива 2000/26/ЕО. Разумът и целта на закона е в информационния обмен между държавите - членки да се обхванат всички предприятия и всички услуги, свързани със застраховката на гражданската отговорност. За хармонизиране на законодателството на държавите членки в чл. 2 от Директива 2000/26/ЕО са посочени легални определения на използваните понятия: “застрахователно предприятие” е предприятие, което е получило официално разрешение за застрахователна дейност; “установяване” е главното управление, представителство или клон на застрахователно предприятие. Следователно по смисъла на чл. 2 б.”б” от Директива 2000/26/ЕО установени в една държава – членка са както тези предприятия, които имат седалище и място на управление в нея, така и чужди застрахователни предприятия, които са разкрили свое представителство или клон в нея. Това е минималната правна рамка, в която всяка държава - членка

предприема подходящи мерки, с които да гарантира, че гражданската отговорност във връзка с използването на МПС с обичайно домуване на нейна територия, е застрахована.

Легалното определение за “застраховател” по националното законодателство се съдържа в чл.8 от КЗ: 1/акционерно дружество, кооперация, както и застраховател от трета държава чрез клон, регистриран по Търговския закон, получили лиценз при условията и по реда на този кодекс; 2/(доп. - ДВ, бр. 97 от 2007 г.) застраховател от друга държава членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги. Видно от текста на разпоредбата, след влизане на Б. в Европейския съюз националният законодател е разширил понятието за застраховател като е включил и лицата, извършващи застрахователна дейност без да са се установили на територията на страната като използват една от основните свободи съгласно общностното право - свободата на предоставяне на услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 294 ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Съгласно ал. 4 от същия член информацията се предоставя и в КФН. Националната законова разпоредба е хармонизирана с общностното право. В тази връзка съществува разлика между понятията „право на установяване” и „установяване”. Това е така, тъй като съгласно разпоредбите на чл. 48 и следващите и чл. 52 и следващите от КЗ е предвиден облекчен ред за извършване на застрахователна дейност на територията на държави – членки от ЕС, като е достатъчно застрахователят да има седалище в една държава - членка, както и разрешение за извършване на застрахователна дейност в една държава - членка, за да може да извършва дейност на територията на всяка държава - членка, като именно това е т.нар. „право на установяване”. Това обаче не е предмет на разпоредбата на чл. 294 от КЗ. Съгласно § 1 т. 15 от ДР на КЗ е посочено какво е установяване, а именно седалище, представителство, клон или друга форма на присъствие в държава – членка. Именно този смисъл е вложен от законодателя в нормата на чл. 294 от КЗ. Т.е. субект на задължението по чл. 294 от КЗ е всяко лице, всеки застраховател, който се е установил на територията на страната, а именно, който има седалище, представителство, клон или друга форма на пребиваване в страната, т.е. това са както местни застрахователи, така застрахователи от държава – членка на ЕС, така и застрахователи от трети страни, които не са членове на ЕС, но имат установяване в РБ, а именно имат седалище, клон, представителство и др. В тази връзка намира, че разпоредбата на чл. 294 от КЗ и предписаните от нея задължения се отнася и за българските застрахователи, включително и към наказаното лице, като застраховател със седалище на територията на страната.

Намирам, че становището, че застрахователите със седалище в Б. са изключени от кръга на лицата по чл. 294 ал. 1 вр. ал. 4 от КЗ, е неправилно тълкуване понятието “установеност” и такова в противоречие с материално правните разпоредби на закона и представлява неправилно смесване на понятията „установеност” и „право на установяване”, които съобразно изложеното по – горе представляват две различни понятия с различни правни последици. Задължени лица по чл. 294 ал. 1 от КЗ са не

само застрахователи от друга държава – членка на Европейския съюз, които са се установили в Б. или се ползват от свободата на предоставяне на услуги, но и лицата със седалище и място на управление в Б..

Най – накрая в конкретния случай не е приложима Наредба № 42 от 03.11.2010г., тъй като разпоредбата на чл. 4 от нея касае друг вид дейност – отчитане на договорите и то в много по – кратки срокове от предвидените в КЗ, а разпоредбата на чл. 294 ал. 1 и 4 от КЗ предвижда реда за предоставяне на справки.

СЪДИЯ: